

BITI PODIGNUT

4. nedjelja korizme, B

Evandelisti se Ivan rado služi jakim riječima. Tako nas i danas u jednoj jedinoj riječi uči spasenjskoj mudrosti. Riječ je o *uzdignuću*. Veli: „*Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin čovječji*.“ Glagol *hypsoo*, *podići/uzdići* kojeg Ivan ovdje rabi bremenit je značenjem. Pojavljuje se u njega pet puta i svaki puta ima dvostruko značenje: „*Kad uzdignete Sina čovječjega, znat ćete da Ja jesam*“ (8,28); „*A ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi*“ (12,32; usp. također 12,34). Pokušat ćemo dokučiti ta značenja.

Isus „podignut“ i „podignut“. Iako to Isusovi slušatelji u onome trenutku nisu mogli dokučiti, prvo je značenje jasno: Isus ima biti podignut na drvo križa. To je, osim strašne smrti, još značilo biti postavljen na stup srama, jer Pismo veli: „*Proklet je tko god visi na drvetu*“ (Gal 3,13; usp. Pnz 21,23). Međutim, Isus to svoje uzdignuće shvaća kao ključni trenutak svoga života: kao što zmija uzdignuta u pustinji nije bila znak srama, nego sredstvo spasenja, tako i Kristova smrt na križu donosi spasenje. To je puno čudesnije od mjedena zmije u pustinji koja je spašavala živote.

U ovome je otajstvo: Kristovo uzdignuće na križ jest prvi dio spasenja. U očima običnog čovjeka, onoga koji ne gleda vjerom, smrt Isusova na križu bila je užasna, tragična i nesretna smrt. Međutim, tu se već događa obrat. Krist, u raspeću uzdignut sa zemlje, u poniženju položen u utrobu zemlje, uskrišava od mrtvih i kao pobjednik biva uzdignut u nebesku slavu. Tako uzdignuće ima dva značenja: uzdignućem „na stup srama“ Krist dopijeva do onog drugog uzdignuća, do proslave kad ga Otac „*preuzvisi i darova mu ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno*“ (Fil 2,9). Isus je uskrsnuo je od mrtvih i uzašao u nebesku slavu. Bog je upravo tako htio: da njegov utjelovljeni Sin po uzdignuću na križ stigne do uzdignuća iznad svakog stvorenja. Zašto? To je otajstvo. Nedokučiva tajna.

Naravno, i mi smo tu. Uzdignuti i uzdignuti. U tome izričaju skriva se tajna i naših života. Ne možemo znati zašto moramo često i prečesto ispijati gorke čaše tuge i žalosti kao što su: neuspjesi na poslu, neuspjesi u obitelji, nesreće i nevolje. Kako li samo i mi osjećamo muku i strahotu poniženja kad smo uzdignuti na stup srama i u tuđim, ali i u vlastitim očima. Neuspjesi i porazi. Mislili smo dobro, ali smo loše učinili, ili su drugi loše prosudili naša nastojanja. Bože, čemu? Ne veseli nas i ne raduje takvo naše uzdignuće.

I onda dolazi neizbježan odgovor. Mi smo Kristovi. Dionici njegovih patnja, njegove smrti, da bismo bili dionicima i njegove proslave. Pavao to tumači svojim vjernicima tumači na slijedeći način: *kao što ste zajedničari patnja tako ste i utjehe* (2 Kor 1,7b); *s Kristom suukopani u krštenju, u njemu ste i suuskrsli po vjeri u snagu Boga koji ga uskrisi od mrtvih* (Kol 2,12).

Treba, doista, doći korizma da bismo kroz naša mala odricanja mogli dokučiti smisao patnja i odricanja koja nam život donosi, a da to uopće nismo htjeli. Bog nas uzdiže na križ, ali nas ne želi tamo ostaviti. Kao što je Kristov križ bio oruđe našega spasenja, jer je po njemu Krist došao do uskrsnuća i proslave, tako i nas Bog preko uzdignuća na križeve našeg života želi privesti uzdignuću na život, da mi, *suukopani* budemo *suuzdignuti i suproslavljeni*.

Zvonko Pažin